

50 éve alapítva
Láthatóvá tenni a hallóhatatlant!

Hallássérült Hívek Hírlapja

37. évf. 6. szám – 2024. június

Elsőáldozás

Jázmin, Léda és Lorin jelentkezett az Eucharisztikus Kongresszusra, még 2019-ben, hogy sok ezer társukkal együtt legyen elsőáldozó. Ez akkor sajnos nem valószínűsíthető volt.

Kitartásuk dicsérendő, hogy bár mi, hitoktatók váltottuk egymást, ők szorgalmasan, gyermeki kíváncsisággal, sok-sok kérdéssel, többet tudtak meg Jézusról: hogyan lehet jónak lenni, ha hibázunk mit tehetünk, hogy újra szabadok legyünk, ne maradjunk bűnösök... Erika néni először megfigyelt

jött, majd részese lett a hittanóráinknak.

Kezdetben nehéz volt az ismeretlen szavakkal teli imákat megtanulni, a szentmisére még vasárnap is korán kelni. És ott újabb ismeretlen szavak, rituálék következtek. De hála Istennek a tabáni közösség nyitott, segítőkész, szeretetteljes tagjainak minden „akadálymentes” lett lassan.

Az idei tanévben elkezdtünk komolyan felkészülni a gyónásra, mely az első szentgyónás utánig, izgalommal, picit félelemmel, az

Tartalom

Elsőáldozás	1
Dávid atya emlékei	2
Értékes Találkozások	4
Premontrei kiállítás	4
Zarándok beszámoló	5
Gyulai terepszemle	6
Merre tart(s)unk?.....	7
Nyári szertartásrend	8

Fotó: Csapó Viktória

ismeretlen helyzet, hogy papnak kell elmondani, hogy milyen vagyok. Csak remélni tudom, hogy Ferenc pápa szavait tovább tudtam nekik adni: „Isten mindig megbocsát” (Aréna, 2023.04.29. Budapest, ifjúsággal való találkozó)

És eljött a „nagyhat”. 14 halló társukkal együtt izgatottan, ültek az asztal körül a plébánia hittantermében. Nyíri-Németh Rita hitoktató néni mindent megtett – nagyon hálás vagyok neki ezért –, hogy feloldja a gyerekeket a „teher” alól:

Fotó: Csapó Viktória

Enni-, innivalóról gondoskodott. Mind testi, mind lelki. Szójátékok közben, elkezdtek a halló gyerkőcök és szüleik is jeleket kérdegetni. Nagyon örültek a hallássérült gyerekek ennek a közeledésnek. Szívesen tanították egymást. Közben folyamatosan mentek fel gyónni Sanyi atyához.

Mikor lejöttek, Rita nénivel, Szarka Erika nénivel, kimentünk és a kis cetlikre írt bűnöket elégettük. Közben áradoztak: „Olyan könnyű most nekem. Jó érzés tisztának lenni.” „Sanyi atya nagyon kedves volt, segített mikor mit kell mondani, ha elakadtam.” „Most már nincs félelem bennem, már nem izgulok.” „Picit izgultam.”

Olyan jó volt mindannyiukat felszabadultan látni. Hittanórákon már kóstolták a ministráns csemegét. Első szentáldozás mise alatt, ha valaki izgatott volt, én biztos. De ők!? Fegyelmezettek, minden rezdülését figyelték Berni tolmácsnak. Ha valamit szerettem volna, szemkontaktus is elég volt. Gyertyát elvenni, mikor kell kimenni könyörgést felolvasni...

De ezek mind „részletkérdések” voltak mert, amint hitünk középpontja Jézus Krisztus, minden elsőáldozóm arról számolt be, hogy: „A legszebb volt mikor Sanyi atya azt mondta: Krisztus teste. És a nyelvemre tette Krisztus testét!” „Olyan fel-emelő érzés volt.” „Azóta olyan, mintha ott is maradtunk volna, olyan jó tisztának lenni.” „Jézus bennünk, velünk van.”

Mezei Zsuzsa hitoktató

Fotó: Csapó Viktória

Dávid atya visszaemlékezése

Bacsa Dávid atya visszaemlékezése a jubileumi megnyitón hangozott el. A leíratott az elhangzottakkal összevetette és javította: Kompán Julianna.

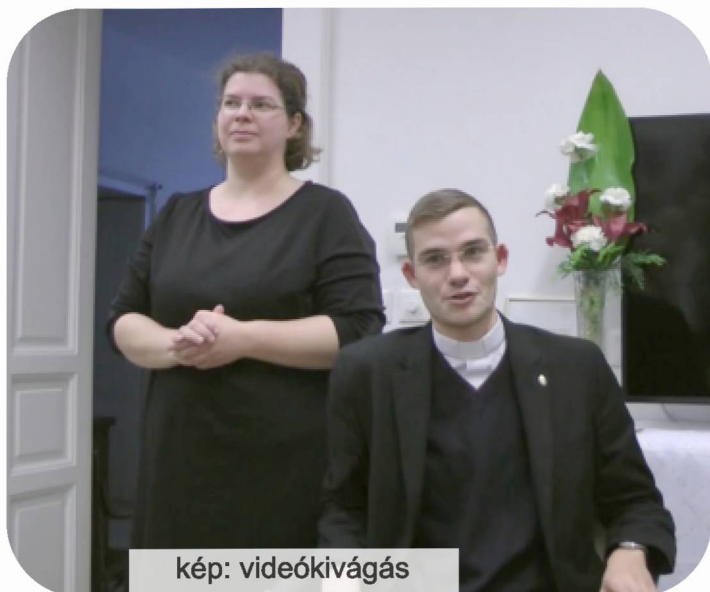
Dávid atya: Köszönöm a kérdést, nem is tudom, hogy honnan kezdjem. A szüleim hallássérültek, édesanyám siket, édesapám nagyothalló. Én még halló gyerekek között jártam általános iskolába. Nem is engedték, hogy használjam a jelnyelvet. Édesanyám jelnyelven kommunikált a barátnőivel. Az, hogy én halló gyerekek közé orientálódjak, tanuljak így együtt, ez sosem volt nehézség az iskolában. Az tehát, hogy előre kellett üljek az első padba. Illetve az általános iskolában még a tanárok figyelték arra, hogy különórákkal is korrepetáljanak bizonyos tantárgyakból. A gimnáziumban már ilyen különóra nem voltak. Igazából, olyan tanuló voltam, mint a többiek a tanárok szemében. A papi hivatást éreztem a gimnázium közepén, és jelentkeztem papnövendéknek.

Budapestre kerültem nulladikba. Ez egy előképző év volt, és már akkor az előjárók, szemináriumi tanárok mondták, hogy Futó Károly atya foglalkozik hallássérültekkel / foglalkozott, ő már akkor is – Isten nyugosztalja. Lehet akkor már otthonban volt. Nem tudom pontosan. 2010 volt. Mondta, hogy Erdődi Ferenc atyát keressem meg, aki akkor a Mikszáth téri piarista kápolnában misézett a hallássérült híveknek. Én elmentem oda, és akkor mondta, hogy menjek minden vasárnap oda.

Lajos atyát is megismertem. Aztán egyik héten a Mikszáth téren volt a mise, a másikon meg a piarista gimiben...

Lajos atya: Oltáriszentség...

Dávid atya: Oltáriszentség Plébánián. Igen, a Vörösmarty utcában voltam. Ott voltak a misék, és akkor utána meg ugye a Piarista Gimnázium adta a helyszínt, és én mint Budapesten tanuló papnövendékként

kép: videókétyágás

a Papnövelde utcából bejártam oda. És akkor 2016-ban diakónussá szenteltek, és ott maradtam a szemináriumban, még továbbtanulás végett bejártam a jogi karra. Fél évig voltam diakónus egyedül a szemináriumban. Ahhoz képest, hogy egy kispapnak mennyi dolga van, a diakónusnak több volt. Minden misén asszisztálni, szentségimádások, jogi karra járni, és hogy a rektor ne találjon ki nekem plusz feladatot én vállaltam, hogy kijárok Vácra a hallássérültek iskolájába tanítani. Akkor az nekem kirándulás volt kimenni Vácra. Gyuri volt akkor ott az igazgató.

De éreztem, hogy itt sok, de ezt nem mondtam senkinek, hogy sok lenne már. És tényleg gondviselészerű, hogy Ferenc atya, Erdődi Feri atya megkeresett, hogy jöjtek ide hozzá gyakorlatra, Pomázra. És akkor Pomázról járjak be a hallássérült gyerekekhez, jogi karra, meg a helyi plébánián segítsek. És akkor ez így ment fél évig diakónusként, utána egy évig papként is. Nem is tudom, hogy hányszor volt búcsúztató, és a Kisboldogasszony ünnepélye, búcsú, nyári mise, nyári hittanos táborok és Ferenc atya bekerült Budapestre, egyébként nem maradhattam ott fiatal papként, és megkért, hogy menjek át a szomszédba, Szentendrére. Onnan, – már pap voltam, – havonta egyszer bejártam Budapestre és én celebráltam a szentmisét a hallássérült testvéreknek, ahol korábban kispapként ministráltam. Ez 2020-ig tartott, és 2020-ban új főpásztora lett a Veszprémi Főegyházmegyének, és nagyon kedvesen, mondjuk a helynökén, – vagyis a helyettesén – keresztül, akkor hazahívott, így kerültem én Keszthelyre, ami immár három éve. Ott gyakorlatilag hal-

lássérült személyekkel már nem annyira találkozom, mert a környéken Veszprémben van hallássérült klub. Nem tudtam úgy foglalkozni velük. De pont akkor, a Covid ideje alatt írtam meg végül is a doktori disszertációt, ami a hallássérült személyek lelkipásztori ellátásával foglalkozik. Azt mondták, hogy ezzel foglalkoztam sok-sok éven keresztül, akkor írok ebből, ez így különleges téma. És akkor igazából, bár hallássérültekről külön nincs szó az egyházi törvénykönyvben, de van úgy, hogy a peremterületen élő emberek, akik esetleg felzárkóztatásra szorulnak, azokat egy kalap alá véve próbáltam a hallássérült személyekre tekintettel kifizetni, hogy a jelnyelv, hogy lehet, illetve még a nonverbális jelek, amik segítik abban, hogy a lelkipásztor megértse, amit a hallássérült ember szeretne mondani, és így adni azt, amit az egyház szeretne adni. Emiatt kicsit háttérbe szorult, és nem tudtam a hallássérültek ügyét szolgálni. Aztán majd az idő is eldöntik, hogy mi az, ami ebből igazából megmarad.

Sanyi atya: Köszönjük Dávid atya! – Valóban nem könnyű Dávid atya helyzete, hiszen vidéken szolgál, ahol a siket testvérek méginkább szétszórtan helyezkednek el. A Szentlélek bölcsességét kívánjuk neked, hogy ott is meg tudj találni a kapcsolódásokat a siketek testvérekkel. Azt tudjuk, érezzük, hogy imádságaidban együtt vagyunk. Nagyon fontos a háttérima, amit tőled is kapunk, és ezt köszönjük neked.

Mikesy Gyuri: Amikor prédikáltál a siketek szentmiséjén a piarista kápolnában, akkor hogyan készültél föl?

Dávid atya: Nem is emlékszem, megmondom őszintén. A hallássérült ember, ugyanolyan, mint egy másik ember. Csak kicsit jobban figyel az ember, nézi a tekinteteket, a száját persze, ügyel a szájról olvasásra. Érződik az, hogy sikerül-e átadni azt, amit az ember akar mondani. És ha látszik a tekintetből, akkor tudod, hogy jól beszélsz. Ha nem látszik, mindenki (szerk: üres tekintetű, nem értő arc bemutatása) ... Akkor tudod, hogy nekem ez nem jó, akkor ennyi.

Keszthelyen, vannak ilyen gyerekmisék és ugyanúgy szoktam vinni képeket, mint ahogy régen Szentendrán. Képeket kerestem a beszédhez. És akkor a képeket vetítve próbálom magyarázni, és kiderül az, hogy a szülők sokkal jobban élvezik, feszülten figyelnek. A gyerek meg azért van nyugton, mert a szülő figyel.

Sanyi atya: Köszönjük szépen Dávid.

Értékes Találkozások

Nagyothallóknak rendeztük az Értékes Találkozások mentálhigiénés lelkigondozói csoportot. Enikő, mint az egyik résztvevő így emlékszik vissza ezekre a találkozóakra.

• Mit vártál és mit adott neked ez a Találkozás sorozat?

A sorozat számomra maximálisan adta azt, amit vártam: megismerni sorstársakat, megosztani a sérüléssünkkel kapcsolatos tapasztalatainkat, megoldási módokat.

• Mi az amiben megerősítettek ezek a találkozások? Vannak-e konkrét terveid?

A megerősítés részemre az volt, hogy mindannyian más-más módon ugyan, de nehézségként éljük meg a fogyatékossgot; konkrét tervem ezzel kapcsolatban nincs.

• Mi az, amiben támogatva érezted magad és mi volt az, amiben több odafigyelésre lett volna szükséged?

Jómagam leginkább a csoportfoglalkozás szükségességében kaptam támogatást: azaz, hogy a korábbi véleményemmel ellentétben – miszerint a csoportfoglalkozás csak egy szükséges rossz dolog az én életemben – számomra is létezik jó csoportfoglalkozás; részemről abszolút támogatást éltem meg a csoportvezetőktől és sorstársaktól egyaránt.

• A találkozó mely részeiben érezted jól magad és mikor volt esetleg olyan, amikor elveszítettnek érezted magad?

Alapjában véve egészében jól éltem meg a találkozásokat. Egy feladat volt, ami nagyon nem sikerült igazán megértenem, s emiatt éreztem kellemetlen helyzetben magam: az „édesanyám mit mondana” elnevezésű játék.

• Van-e a környezetedben olyan nagyothalló személy, akinek szerinted jó lehetőség lenne egy ilyen találkozás sorozat?

Igen, a közvetlen kolléganőm ugyanolyan hallássérült mint én. Az én véleményem az, hogy neki is jól jönne ezzel a csapattal való találkozás, viszont nem vagyok teljesen biztos, hogy erről meg tudom győzni :)

• Hogyan képzeled el a folytatást?

Én maximálisan el tudom képzelni a folytatást hasonlóképp, ha a két csoportvezetőnek módja/lehetősége adódik a folytatás szervezésére, levezetésére, nagy örömmel készülnék a havi egy alkalomra :)

• Milyen vágy él a szívedben ezzel kapcsolatban?

A vágyam az, hogy a jó Isten továbbra is adjon készíttést a csoportvezetők szívébe a Találkozásaink folytatására :) Ámen

Premontreiek 100 éve Gödöllőn

Lampert-Szebeli Erzsike vezetésével látogatást szerveztünk egy kiállításra, melynek címe: Premontreiek 100 éve Gödöllőn, jubileumi rend- és iskolatörténeti kiállítás a Gödöllői Királyi Kastélyban.

A tárlat 2024. március 1-én nyílt meg és június 23-ig ingyenesen tekinthető meg.

A látogatásunk időpontja: 2024. június 8., szombat volt. 9.30-kor találkoztunk az Őrs vezér téren, a HÉV végállomásnál. 10.03-kor induló HÉV-vel mentünk Gödöllőre.

A kiállítás nagyon érdekes volt és a kastély is gyönyörű. A tárlat megtekintése után sétálhattunk a csodálatos kastélyparkban is a rengeteg virág és fa között, még egy mezítlábas tanösvényre is feltűnt ott. Lovas kocsikáztunk is, többet megtudhattunk a parkról. Jó meleg időnek is örvelezhattunk, így fagyiztunk, jegeskávéztunk. 14-en jöttünk össze erre a programra. Érdemes elmenni Gödöllőre és megtekinteni ezt az ingyenesen látogatható kiállítást!

Kép: godolloihirek.hu

Zarándok beszámolók (2. rész)

A zarándoklat után kértük a résztvevőket, hogy írjanak néhány olyan emléket, amit megőriznek a szívükben római zarándoklatról.

A reptéren Sanyi atyától kaptunk egy-egy kártyát, rajta több nyelven, hogy: hallássérült/siket vagyok. Nem láttam, hogy a csoportunkból bárki használta volna. Engem nemegyszer meglöktek a metrón (erre többen is panaszkodtak a csoportból,) mindig felmutattam a kártyát és bocsánatot kértek. Abból indultam ki, lehet, hogy szólt az illető, de nem hallottam. De volt egy eset a Trevi-kútnál a hatalmas tömegben, amikor egy kerekesszékes lány miattam nem tudott tovább haladni és Sanyi atya intett, hogy merre menjek, aztán a lány elgurult és én felmutattam a kártyát, mire ő formált a kezéből egy szívecskét. Nekem ez egy nagyon megható gesztus volt tőle!

A legmeghatóbb az volt az út során, amikor a Szent Péter-bazilikában Szent Péter Széke oltárnál elénekeltük a pápai himnuszt. Minden sora igaz volt! Annyira meghatott, hogy sírtam és nem tudtam énekelni a többiekkel!

Szintén érdekes mozzanat volt számomra, amikor a Szentatyát vártuk, betolták kerekesszéken és azzal a lendülettel a túloldalon távozott is, olyan pár másodpercnyi döbbszent csend után elégedetlen moraj hallatszott, ami persze elült, amikor vissza tolták a másik ajtón át. (A háttérben volt a rámpa, amit nem láthattunk. Szerk.)

És volt még egy érdekesség, hogy a metró kocsikon rengeteg felhívás volt a Szentatyával való találkozásra, az üléseken és még a kocsi mennyezeten is erről szólt a reklám, ami másnapra mindenhol eltakartották.

Arra a kérdésre, hogy mit hagytam volna ki a programból egyértelműen a katakombákat mondanám, a sok üres sírkamra számomra nem volt felémelő látvány. Valahogy mást vártam! Jártam már föld alatti labirintus szerű helyen, ahol az első keresztények éltek sok-sok évet, ahol kápolna, alvótér, konyha, étkező, ciszterna és persze temető is volt, azt hittem mi itt ilyet fogunk látni. Viszont, ha kihagytuk volna, nem járhattuk volna végig az Öröm útját, ami a katakomba és a bazilika között volt. Itt is megtapasztalhattuk a Gondviselést, mi eredetileg busszal akartuk megtenni ezt a távot, de fél órai várakozás után sem jött busz, így gyalogutat keresve találtuk meg. (Amúgy lehet, hogy az épp zajló közlekedési sztrájk is közrejátszott. :)

Azt hiszem élményeim egy részét leírtam. Sokat beszélgetünk az útról édesanyámmal, fel-felidézve egy-egy misét, bazilikát, lépcsőt vagy sztorit. Nagyon köszönök minden segítséget, amit az út során kaptam.

kép és szöveg: Kovács Sára

Gyulai terepszemle

Kedves Sorstársak!

Idén 30 éve, hogy Gyula városában pihenem ki az egész éves fáradalmaimat. Édesanyámmal ilyenkor vasárnap itt veszünk részt szentmisén. Idén arra gondoltam, körülnézek, hogy az itt élő hallássérült hívek hogyan tudnak akadálymentesen részt venni szentmisén. Korábbi évek tapasztalatai szerint a templom nagyon visszhangos és ezért nehezen érthető a szentbeszéd.

Ideutazásom előtt egy nappal írtam a plébániára néhány sort. Levelemben megkértem, hogy vagy a plébánosnak, vagy egy munkatársának néhány pár percen be tudjam mutatni a Hallássérült Pasztoráció értékes tevékenységét, illetve a segítő, akadálymentesítő lehetőségeket, hogyan lehetne néhány akadályt leküzdeni. Bemutatkozó levelemben kiemelttem azokat a médiaszerepléseket, amelyek eddig megjelentek a pasztorációs tevékenységeinkről.

Egy héttel ezelőtt éppen Úrnapja volt. A plébános elfoglalt volt, ezért a káplán atyával tudtam beszélni, aki azt mondta, hogy ő még nem tud nyilatkozni, mert még nem tudta elolvasni a levelet, de sorra fog kerülni mindenképpen.

Egy hét múlva sikerült találkozni a plébánossal. Érezhető volt, hogy már elolvasta az általam küldött információkat és felkészülten válaszolt a kérdéseimre. Azt mondta, hogy van egy olyan közösség, akik egy otthonba élnek és ott vannak siketek és nagyothallók és más fogyatékkal élő személyek is. A hitoktatók járnak hozzájuk és beszélgetnek velük, egyfajta hitoktatást tartanak részükre.

Gyulai templom; szentképmásolat

Fotó: Gyulai vár; Wikipédia

Minden hónapban elhozzák őket a templomba szentmisére. Amennyire a templom adottságai lehetőséget adnak, próbálkoznak az akadálymentesítéssel. Pl. az utóbbi két hétben szereltek fel egy képernyőt, melyet még tesztüzemben használnak. Elmondtam nekik, hogy pl a mobiltelefon képét is kivetíthetik. De ezt nem tudja kezelni az ő rendszerük. Egyelőre annyit beszélünk meg a plébánossal, hogy próbálkoznak. A jelenlegi otthonban élő közösségen kívül más hallássérültek alig-alig jelennek meg abban a templomban.

Vezér Ágnes

Merre tart(s)unk?

Ugyan a kérdőív kitöltése lapunk megjelenésekor lezárul, de fontosnak érezzük, hogy a HHH hasábjain is hírt adjunk a befogadó plébánia ezen irányú törekvéseiről. Köszönjük, hogy sokan elmondtátok a véleményeteket így együtt tudjuk meghatározni a közös irányt.

Kedves Testvérem!

Ferenc pápa meghirdetett néhány évvel ezelőtt egy különleges folyamatot az egész világegyház számára, melyet szinodális útnak nevezett el. A szinódus, a szünodosz eredendően közös (szün) úton levést (hodosz) jelent, és a kereszténység egészen ősi eljárás módját alkotja. Válságok idején vagy megújulási igények esetén a keresztények kisebb-nagyobb gyakorisággal mindig is összegyűltek azért, hogy egymást meghallgatva közösen felismerjék Isten akaratát.

Erre hívlak most: hallgassuk meg egymást! Pillantsunk rá arra, hol tartunk éppen itt és most, a Tabánban, 2024-ben! Veledd együtt, a Szentlélekre figyelve keressük együtt a válaszokat: merre tartsunk tovább?

Sok minden történt, mióta 2 éve a Tabánba kerültem, és átvettem a tabáni hajó kormányzását. Fontossá vált számomra egy mondat, melyet talán már hallhattatok tőlem: "Az a hajó, mely nem ismeri kikötőjét, nincs számára kedvező szél."

A Szentlélekre figyelve keressük együtt merre tartsunk tovább! Ehhez, első lépésként, többekkel egy kérdéssort állítottunk össze.

Az elmúlt időszakban sok-sok különböző és különleges találkozásra volt lehetőség a Tabánban. Különböző életkorú, élethelyzetű, érintettségű személyeknek ad otthont ez a plébánia, így szeretnénk felmérni, hogy mi a Te tapasztalatod a rendszeresen itt töltött idő alatt. Szeretnénk megtudni, hogy Te hogyan éled meg az itt töltött alkalmakat. Kíváncsiak vagyunk a véleményedre és a kritikai észrevételeidre, jobbító ajánlataidra is.

Útmutató a kérdőív kitöltéséhez

A kérdőív úgy épül fel, hogy van néhány statisztikai adatra vonatkozó kérdés (Közös rész minden kitöltőnek), majd utána a különböző csoportoknak szóló, speciálisabb kérdések következnek: (A) Hallóknak, (B) Hallássérült testvéreknek, (C) Jelnyelvi tolmácsoknak, (D) Szolgáltat tevőknek. Lesznek zárójelek, azok segítenek a pontosításban.

Kétféle módon lehet kitölteni: papír alapon vagy elektronikus formában.

Amennyiben már papír alapon kitöltötted, akkor már elektronikusan nem szükséges kitöltened, illetve ha már a számítógépen/telefonon keresztül kitöltötted, akkor nem kell papír alapon újra megtenned. Kérjük, csak egyszer töltsd ki a kérdőívet!

A kitöltési határidő: 2024. június 16. vasárnap 21.00

Köszönjük, hogy megosztod velünk a tapasztalataidat, észrevételeidet!

Építsük együtt a tabáni közösséget!

Imádsággal és nagy várakozással,

Sanyi atya

tabani.plebania@gmail.com

+36 20 429 8354

Lapzártánkkor már 35 személy töltötte ki a kérdőívet, ami közel 25%-nak számít, ha azt vesszük figyelembe, hogy hétről hétre kb. 150 személy jár a Tabánba misére. A válaszolók közel fele a hallássérült közösség miatt jár ide misére minden vasárnap. 23 személy találja úgy, hogy a **Tabán egy hely, ahol találkozhatunk Istennel, önmagunkkal és másokkal.** A 18 halló személy közül 9 szeretné a jelnyel alapjait jobban megismerni.

Ősszel részletesen is bemutatjuk a kérdőívre adott válaszaitokat. Szerk.

Nyári szertartásrend a Tabánban

(2024. június 16 és augusztus 20. között)

Vasárnaponként csak 10 órakor lesz szentmise (akadálymentes!)

(Tehát nem lesz szombat előesti és vasárnap esti szentmise ebben az időszakban.)

júniusban

szentmisék: vasárnap: 10.00
(akadálymentes) | hétfő, kedd: 7.00 |
csütörtök, péntek: 18.00

júliusban és augusztusban

szentmise vasárnap: 10.00
(akadálymentes)

igeliturgia: hétfő: 17.30 | péntek: 18.00
szentségimádás elsőpénteken
(júl. 5.; aug. 2.): 17.00

Szentmisék a szomszédos templomokban

Sziklatemplom:

vasárnap: 8:30, 11:00, 17:00, 20:00
hétköznapiokon: 8:30, 17:00, 20:00

Krisztinaváros:

vasárnap: 9.00, 18.00
csütörtök, péntek: 18.00
szombat: 8.00

Nyitvatartás a nyári időszakban

(2024. június 16 és augusztus 25. között)

Irodai ügyintézés

júniusban:

hétfő: 15.00 – 17.00

péntek: 15.00 – 17.00

júliusban, augusztusban:

csak hétfőn: 15.00 – 17.00

Telefonos ügyintézés irodaidőben
lehetséges. Egyébként e-mail-en
keresztül (ld. lentebb).

**Az urnatemető nyári
nyitvatartási rendje**

júniusban: hétfő: 15.00 – 17.00 | péntek:
15.00 – 19.00 | vasárnap: 9.00 – 11.00

júliusban, augusztusban: hétfő: 15.00 –
17.00 | péntek: 17.00 – 19.00 | vasárnap:
9.00–11.00

A templom nyitva lesz

péntek: 17.00 – 19.00 | szombat: 12.00 –
17.00 | vasárnap: 9.00 – 17.00

Impresszum:

Kiadja a KATOLIKUS HALLÁSSÉRÜLT PASZTORÁCIÓ

Felelős kiadó: Nagy Sándor plébániai kormányzó, hallássérült-referens

Cím: Budapest-Tabáni Alexandriai Szent Katalin Plébánia

1013 Budapest Attila u. 11. | Mobil: +36 (20) 429-8354

tabani.plebania.hu | hallasserult.katolikus.hu

E-mail: tabani.plebania@gmail.com | hallasserult.katolikus@gmail.com

facebook.com/katolikus.hallasserult.pasztoracio

A HHH újság: megjelenik elektronikusan és nyomtatottan is

Szerkesztő: Lauer Tamás | Korrektúra: Kompán Julianna

Akadálymentes szentmisék

a tabáni templomban:

minden vasárnap 10 órától

jelnyelvi tolmácsolással és
folyamatos feliratozással.

Gyónási lehetőség jelnyelven is:

előre egyeztetett időpontban.

Irodai nyitvatartás a Tabáni Plébánián:

lásd fejjebb